

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 12532

гр. София, 22.07.2024 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в закрито заседание на 22.07.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

като разгледа дело номер **1906** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.248 от Гражданския процесуален кодекс.

Образувано е по молба на „ФОРС-ДЕЛТА“ ООД,[ЕИК], чрез адвокатско дружество „Г. и съдружници“ с искане за изменение на решение № 8218 от 11.06.2024г. по адм.д. № 1906 по описа на АССГ за 2024г.,в частта за разноските.

Иска се присъждане на адвокатско възнаграждение в пълния, претендиран размер от 800лв. Твърди се,че присъденият размер на разноски, в частта – адвокатско възнаграждение е несъответен на времето и обема на осъществената защита,фактичестката и правна сложност на делото,социално-икономическите условия в страна и в ЕС. При неприложимост на Наредба № 1/2004г. счита,че приоритет следва да има свободното договаряне,като размерът на адвокатското възнаграждение не следва да бъде променян чрез административена намеса.Успоредно с това – не следва да се прилага и Наредбата за заплащане на правната помощ,тъй като тя в още по-голяма степен ограничава конкуренцията.

Ответната страна не изразява становище по така депозираното искане.

С посоченото Решение № 8218 от 11.06.2024г. по адм.д. № 1906 по описа на АССГ за 2024г., съдът е посочил изрично,че:

„С оглед изхода от спора, законосъобразна се явява претенцията на жалбоподателите за присъждане на разноски, но същата е неоснователна, като размер.

С депозираната жалба е поискано присъждане на разноски в размер на 800лв. за адвокатско възнаграждение.

С решение от 25 януари, 2024 г. по дело C-438/22, „Ем акаунт БГ“ ЕООД, ECLI:EU:C:2024:71, Съдът на ЕС постанови, че член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение.

Успоредно с това, националният съд не следва да се счита обвързан от минимални размер на разноските, изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004 г., предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт.

В унисон с това и отчитайки свободата на договаряне, съдът следва да прецени дали са данни относно начина на определяне себестойността на претендираните разноски за оказаната услуга. При изрично отправен въпрос към процесуалният представител на жалбоподателя в рамките на проведеното на 03.06.2024 г. открито съдебно заседание по делото, същият е посочил, че договореното възнаграждение е определено съобразно сложността на казуса, времето необходимо за организиране процесуалното представителство и защита при съобразяване нормативните размери по Наредба № 1/2004 г.

Националният съд не следва да се счита обвързан от минимални размер на разноските, изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004 г., предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт. На база на изрично постановеното от СЕС, подобен автоматизъм изключващ свободата на договаряне не обосновава сам по себе си законосъобразност и основателност на една претенция за разноски. В този смисъл съдът следва да откаже да приложи съответните норми на Наредба № 1/2004 г.

Следвайки установените критерии за справедливост на възнаграждението, през призмата на неговата фактическа и правна сложност, както и наличието на съдебна практика по аналогични казуси, съдът приема, че делото не представлява предизвикателство обосноваващо подобен размер на възнаграждението.

Като контратеза, Наредбата за заплащане на правната помощ представлява акт, скрепен с държавна санкция и внасящ стабилитет в отношенията, каквито бележи Наредба № 1/2004 не притежава, поради което и същата може да бъде ориентир относно стойността на определяне на адвокатското възнаграждение в хипотеза в която страната не е извела и посочила друг критерий за стойността на адвокатските услуги, извън материалният интерес на делото.

Ето защо и в съответствие с фактическата и правна сложност на делото и на основание чл. 24 изр. първо от Наредбата за заплащане на правната помощ, в полза на жалбоподателя следва да се присъди сумата от 160 лв., към която да се добави стойността на заплатената държавна такса в размер на 10 лв. и сумата от 15 лв. разноски във връзка с издадени от съдебни удостоверения за събиране на

доказателства по делото или общо – 180лв.“.

Изменението на съдебният акт в частта за разноските е способ приложим при погрешно изчислен размер на разноските или несъобразено обстоятелство във връзка с претенцията на страната. При непроизнасяне изобщо по такава претенция приложим е института на допълване на съдебният акт.

В настоящият казус обаче съдът е изложил ясни мотиви защо и на какво основание присъжда разноски, каква е приложимата, респ. неприложимата нормативна база и от какви ориентири се е водил при преценка обосноваността на искането – по основание и размер. Посоченото позволява да се приеме, че не са налице основание за ревизия на изрично изразената и мотивирана воля по изхода на частно-правният облигационен спор, свързан с присъждане на разноски. Съдът е обосновал както изводите си във връзка с неприложимата, съответно – приложимата нормативна база, така и извода за фактическата и правна сложност на делото съотнесен към претендираното адвокатско възнаграждение.

С оглед гореизложеното и на основание чл. 248, ал. 3 ГПК вр. чл. 144 от АПК, Административен съд София-град, 74 състав,

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ искането на „ФОРС-ДЕЛТА“ ООД, [ЕИК], чрез адвокатско дружество „Г. и съдружници“ с искане за изменение на решение № 8218 от 11.06.2024г. по адм.д. № 1906 по описа на АССГ за 2024г., в частта за разноските.

Определението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕПИС от определението да се изпрати на страните.

Съдия: